

Анвои тавассул

Тавассул ба маънои «**васила**» гирифтани буда ва анвои он зиёд аст. Доир ба он дар сураи Моид, ояти 35 чунин дастур мефармояд: «**Я айюҳал лазийна аманут-тақуллоҳа ваб-тағу илайҳил васийлата ва чаҳиду фий сабийлиҳи лааллакум туфлиҳун**». Эӣ ончунон касоне, ки имон овардед, аз Аллоҳ бипарҳезед ва ба ӯ тавассул чӯед ва дар роҳи ӯ чиҳод кунед, шояд, ки шумоён растагор шавед.

Дар ин сура барои афроди боимон се дастур додааст, то растагориро комёб шаванд:

1. Тақво ва парҳезгори намудан.
2. Васила чустан барои тақарруб ба Аллоҳ.
3. Чиҳод кардан дар роҳи Аллоҳ.

Ва тамоми ин дастур ба хотири дар масири растагори қарор гирифтани аст.

Ва манзур аз «**тавассул**» касе ва ё чизеро «**васила**» қарор додан аст, яъне аз умуре, ки дар шаъни «**васила**» аст, кӯмак чустан мебошад, ки анвои он зиёд аст. Яъне дар асл «**васила**» ба маънои тақарруб чустан ва ё чизе,

ки боиси тақарруб ба дигаре аз рӯи алоқав ва рағбат сурат мегирад, мебошад.

Ва муҳимтарин чизҳое, ки ба василаи он метавон ба Аллоҳ наздик шуд, иборатанд аз:

1. Имон овардан ба Аллоҳ ва расулаш Муҳаммад (с).
2. Ҷиход кардан дар роҳи Аллоҳ.
3. Баёни калимаи ихлос: «Лá илáҳа илаллоҳ».
4. Намоз хондан.
5. Закот додан.
6. Рӯза гирифтган.
7. Ҳаҷ ва ё умра кардан.
8. Силаи раҳм намудан.
9. Инфоқи пинҳонӣ.
10. Инфоқи ошкорӣ.
11. Амалҳои нек.
12. Шафоати анбиё ва авлиё ва уламо.

Ва манзур аз «тавассул» ин нест, ки чизеро аз Паёмбари акрам (с) ва ё авлиёи Илоҳӣ мустақиллан тақозо кунанд (зеро он ширки маҳз аст), балки манзур ин аст, ки бо аъмоли солеҳ, ё пайравӣ аз Паёмбар (с), ё шафоати эшон, ё савганд додан ба мақоми онҳо, ки як навъ эҳтиром аст, аз Худо чизеро бихоҳанд.

Дар сураи Нисо, ояти 4 чунин мефармояд: «**Ва ма́ арсална́ мин расу́дин илла́ лиютоа биизнил-ла́х ва лав аннаҳум из заламу́ анфусаҳум ча́ўка фаствағфарул-лоҳа вастағфара лаҳумур-расу́лу лавачадуллоҳа тавва́бан раҳийман**». Ва мо расул нафиристодем, магар барои ин мақсуд, ки халқ ба изни Худо итоату ўро кунанд ва агар гурӯҳи мунофиқ бар худ ба гуноҳ ситам карданд, аз кирдори худ ба Худо тавба намуда ва ба ту рӯҷӯъ мекунанд, ки бар онҳо истиғфор кунӣ ва аз Худо омӯрзиш хоҳӣ, албатта дар ин ҳол Ўро пазирандаи тавба ва меҳрубон меёфтанд.

Дар ин ҷо ба ин нукта бояд тавачҷӯҳ дод, ки манзур аз «**тавассул**» ин нест, ки касе ҳочатро аз Паёмбар ва ё авлиёи Илоҳӣ мустақиллан бихоҳад, балки манзур ин аст, ки ба мақоми ў дар пешгоҳи Худо «**мутавассил**» шаванд. Ва ин амал дар ҳақиқат тавачҷӯҳ ба Худо аст, зеро эҳтироми Паёмбар (с) низ ба хотири ин аст, ки фиристодаи Ў буда ва дар роҳи Ў қадам бардоштааст. Ва мо таҷҷуб дорем аз касоне, ки ин гуна «**тавассул**»-ро як навъи ширк мепиндоранд, дар ҳоле, ки ширк он аст, ки барои Худо шарике дар сифат ва афъоли Ў қоилад бишавем.

Сана: 10.10.2018